

MISTØK KUNNU GERA OKKUM STERKARI

– Líkamikið um tit vinna, ella tit tapa, so hava tit sama virði og somu dygdir sum menniskju, skrivar Kaj Leo Holm Johannesen í heilsan til ítróttarfólk

Kaj Leo Holm Johannesen

Tað er bara nakað serligt hetta við Ólavsøkuni. Tað er einki sum at síggja vakran, treystan og spentan ungdom, biða til leikir byrja.

Tann harða venjingin, venskapurin, sum er knýttur, spennigurin um, hvussu fer at roynast. Eru hinir betri á degnum, ella fáa vit løn fyri stríðið.

Ólavsøkan er so nógv ymiskt, við so nógvum upplivingum, at tað er ringt at taka nakað úr rúgvuni, tað hátíðarlíga ella tað meira formella, tá vaksín fólk, kvinnur og menn, vald av fólkinum, ganga skrudgongu.

Leiðin úr Havnar kirkju niðan á Tinghúsvøllin, at hoyra kórið syngja, kenslan og gásaholdið, tá tjóðsangurin verður sungin, stoltleikin av at verða føroyingur, og at hoyra til.

Vit øll somul hava tikið førningin víðari frá okkara forfedrum, sum høvdu tað hart og strævið, og hvar morgunin ikki kundi siga, hvat kvøldið bar, missurin av synum og døtrum, á sjógv, so væl sum við sjúkrahúsum.

Nógvar upplivingar

Tað eru okkara forfedrar og okkara samtíðar lagnir, sum binda okkum saman, frá ættarliði til ættarliði. Eg havi havt teir framíhjárættir sum føroyingur at hava gingið skrudgongu við Kyndil og við HB. Onkuntíð fingið heiðurin at ganga fremst við flagginum umboðandi øll ítróttarfeløgini á Ólavsøku. Spælt mangan Ólavsøkudystin fyri HB, ród kapp við Argjabátinum fyri nógvum árum síðani, minnst enn pínuna frá teim sviðandi bekkisárunum, tá farast skuldi undir brúsu, og vatnið rann niður eftir rygginum - tað skal upplivast, og so árabløðurnar á fingrunum, og alskins ráð at fáa tær burtur aftur. Men eftir nakrar vikur var húðin vorðin sum gott leður, og muskulaturururin var komin, har sum hann skuldi hjá einum sterkum rógvara.

Seinni á lívsleiðini havi eg eisini í øðrum politiskum vási havt heiðurin at gingið á odda sum løgmaður í nógv ár. Tann kenslan, eg fáa í kirkjuni á Ólavsøku av eyðmýkd fyri okkara søgu og okkara kristna siðaarvi, eru

ógloymandi latur, og tá tann altíð gevandi Gudstænastan er at enda komin, og vit tríva í tjóðsingin, tá er ikki neyðugt við orðum. Styrkin av nógvum songrøddum, kenslan av samanhaldi, kenslan av styrki, kenslan av sorg av mistum landsmonnum, hetta kann ikki sigast, hetta eigur at upplivast.

Lærið av mistøkum

Góði ungdomur! líkamikið um tit vinna, ella tit tapa, so hava tit sama virði og somu dygdir sum menniskju, tann keðiliga kenslan ikki at hava sligið til akkurát hendan dagin, skuldarkenslan at hava svikið tíni vinfólk, tí tú gjørdi feilir, ella tú misti fokus, ikki dvølja við tað, hetta er alneyðugt fyri, at tú skalt mennast sum ítróttarfólk og gerast betur.

Enn tann dag í dag, tá tosað verður um kajtúr, so smílast fólk. Hetta er eitt orðatak ella eitt frímerki eg fekk á mínar herðar sum fót bóltsmálmaður, tá eg í 80'unum ofta spældi for offensivt sum málmaður og onkuntíð gjørdi okkurt dropp í málinum. Men eg gjørdi eina bindandi avtalu við

meg sjálvan um, at persónlig mistøk koma ongantíð at steðga mær her í lívinum, og onnur koma so at meta um avrikini.

Boðskapurin til okkara ungdom

frá mær í dag er ikki “tab og vind med samme sind,” boðskapurin hjá mær er tap og lær, tað ger tykkum sterk og til betri menniskju.

